

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyně JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **GERONIMO s. r. o.**, se sídlem Krakonošovo náměstí 130, Trutnov, zast. JUDr. Ladislavem Kutišem, advokátem se sídlem Na Vrchu 98, Trutnov, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2013, č. j. 29160/2013 NH-30.1-19.8.13, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 8. 2014, č. j. 31 Ad 44/2013 - 56,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 8. 2014, č. j. 31 Ad 44/2013 - 56, rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 9. 2013, č. j. 29160/2013 NH-30.1-19.8.13, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni k rukám Mgr. Kateřiny Kutišové, advokátky se sídlem Na Vrchu 98, Trutnov, náklady řízení o žalobě ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni k rukám advokáta JUDr. Ladislava Kutíše náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 9144 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného

[1] Rozsudkem ze dne 29. 8. 2014, č. j. 31 Ad 44/2013 - 56, Krajský soud v Hradci Králové zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 9. 2013, č. j. 29160/2013 NH-30.1-19.8.13, kterým byl pouze formulačně změněn výrok rozhodnutí Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 28. 6. 2013, č. j. S-KHSHK 19518/2012/15/HOK.JC/Jů,Ze, jímž byla stěžovatelce

uložena pokuta ve výši 160 000 Kč, za správní delikt podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), a dále náhrada nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč.

[2] V odůvodnění rozsudku krajský soud nejprve zrekapituloval zjištění plynoucí z obsahu správního spisu, přičemž uvedl, že se stěžovatelka mohla po řádném poučení vyjádřit a podat námitky k provedené kontrole a k výsledným zjištěním. Správní orgán stěžovatelce poskytl požadovaný prostor pro řádné relevantní vyjádření po ukončení provedeného kontrolního zjištění, avšak ta možnosti podat námitky, přestože o tomto právu byla řádně poučena, nevyužila.

[3] Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení stěžovatelky, že nemohla být výkonu státního zdravotního dozoru přítomna, když s kontrolním zjištěním a s obsahem protokolu o měření byla seznámena až se značným časovým odstupem. Krajský soud k tomu odkázal na § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví a konstatoval, že právní úprava v případě dozoru nad dodržováním hygienických limitů hluku jednoznačně stanoví, že kontrolovaná osoba je o vykonání státního zdravotního dozoru informována až po jeho skončení. Je tak logické, že kontrolované osobě není oznámeno ani zahájení tohoto dozoru. Současně je danou právní úpravou stanoveno, že seznámení kontrolované osoby s protokolem o měření a s protokolem o kontrolním zjištění je provedeno až po skončení státního zdravotního dozoru, kdy je vyhotoven výsledný protokol o měření. Ze skutkových okolností dané věci tak krajský soud dovodil, že postup správních orgánů nevybočil ze zákonných limitů.

[4] K námitce stěžovatelky týkající se přísnosti zákonných a podzákonných norem, jež stanovují hygienické limity hluku, krajský soud uvedl, že limity dané zákonnou úpravou jsou obecně závazné a každý pořadatel hudební produkce je musí dodržovat. Soudu tak nikterak nepřisluší, aby případnou přísnost těchto limitů jakkoliv posuzoval. Je přitom nepochybné, že hygienické limity hluku jsou hodnotou zajišťující ochranu zdraví populace a jejich překročení má bezesporu za následek ohrožení veřejného zdraví.

[5] Správním deliktem je v souladu s § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví nesplnění nebo porušení povinností stanovených tímto zákonem. Ustanovení § 32 dané právní úpravy zakazuje překročení hygienických limitů hluku z veřejné produkce hudby stanovených prováděcím předpisem. Podle § 34 zákona o ochraně veřejného zdraví prováděcí právní předpis upraví hygienické limity hluku a vibrací pro denní a noční dobu, způsob jejich měření a hodnocení. Z dané právní úpravy tedy jednoznačně vyplývá pro provozovatele hudebních produkcí povinnost dodržovat hygienické limity. K námitce stěžovatelky, že stanovení limitů hluku je v plné gesci podzákonného normotvůrce, pak krajský soud odkázal na závěry žalovaného vycházející z judikatury Nejvyššího správního soudu, v níž byl vysloven závěr, že jsou-li primární povinnosti stanoveny zákonem a podzákonná úprava tyto povinnosti v souladu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod na základě zákona a v jeho mezích pouze upřesňuje, je zároveň učiněno zadost i čl. 4 odst. 2 této Listiny, neboť i v takovém případě lze mít za to, že jsou meze základních práv a svobod stanoveny zákonem a podzákonný předpis má skutečně pouze upřesňující funkci.

[6] Krajský soud tudíž vyhodnotil, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 92 odst. 1 a § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví není nezbytné, aby k poškození zdraví došlo, neboť postačí pouze takové jednání, které ho ohrožuje. Překročení hygienických limitů hluku přitom znamená zdravotní riziko pro obyvatelstvo, které je působení nadlimitního hluku vystaveno.

[7] Tvrzení stěžovatelky, že v daném případě nedošlo k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty správního deliktu, neboť ten vykazoval natolik nízký stupeň společenské

pokračování

škodlivosti, že jej vlastně nebylo možné postihnout, krajský soud rovněž nepřisvědčil. Považoval totiž za prokázané, že se stěžovatelka dopustila správního deliktu, když zjištěným protiprávním jednáním naplnila jak formální znaky deliktu, tak jeho znaky materiální. Stěžovatelka svou hudební produkcí překročila míru hygienických limitů hluku, přičemž k porušení této právní povinnosti došlo opakovaně a v noční době. Měření hluku bylo provedeno při výkonu státního zdravotního dozoru zdravotním ústavem, kdy bylo zjištěno prokazatelné překročení hygienických limitů hluku pro uvedený chráněný venkovní prostor stavby. Lze tak považovat za prokázané, že hygienické limity hluku byly překročeny a takto provedené důkazní řízení nevzbuzuje jakékoliv pochybnosti. Jestliže pak stěžovatelka k zodpovězení otázky škodlivosti hluku na zdraví obyvatel navrhla důkaz znaleckým posudkem, za takto nastoleného skutkového stavu nepovažoval krajský soud účelným doplnit dokazování o tento důkaz. Znalecké posouzení totiž nemohlo vnést do důkazního řízení žádné novum.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[8] Stěžovatelka proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenu o § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] V kasační stížnosti namítla, že správní orgán I. stupně v rámci svého postupu vybočil ze zákonných limitů, když jej s kontrolním zjištěním a obsahem protokolu o provedené kontrole seznámil až s odstupem jednoho a půl měsíce. Stěžovatelka si je vědoma toho, že zákon lhůtu, kterou by byl správní orgán v tomto ohledu vázán, výslovně nestanoví, nicméně k jejímu trvání, smyslu a účelu se Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2008, č. j. 4 Ads 50/2008 – 84, vyjádřil tak, že „... *zákonný termín 'po skončení', je nutno vykládat jakožto bezprostředně následující po ukončení provedeného kontrolního měření a nikoli, jako odkazující na neurčitou budoucnost následující po skončení kontroly*“. Argumentoval-li tedy krajský soud v rámci odůvodnění napadeného rozsudku tím, že stěžovatelka proti výsledku kontrolního měření nepodala námitky, pak tímto odvrátil svou pozornost od zkoumání správnosti postupu správního orgánu I. stupně. Stěžovatelka je tedy přesvědčena, že v rámci výkonu státního zdravotního dozoru byla porušena její procesní práva. Správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zákonem o ochraně veřejného zdraví, neboť stěžovatelce tím, že ji bezprostředně po ukončení provedeného kontrolního měření neseznámil s protokolem o provedeném měření a kontrolním zjištěním, neposkytnul zákonem požadovaný prostor pro řádné a relevantní vyjádření. Tímto svým konáním správní orgán I. stupně porušil princip rovnosti subjektů a také procesní právo stěžovatelky vyjádřit v řízení své stanovisko. Provedené měření proto nelze považovat za souladné se zákonem a nelze jej použít jako podklad pro posouzení protiprávnosti jednání stěžovatelky a pro vyměření sankce.

[10] Stěžovatelka dále uvedla, že soud právní normy toliko vykládá a svou rozhodovací praxí dotváří, nicméně stanovené hlukové limity jsou natolik přísné, že je nelze objektivně dodržet u žádné hudební produkce obdobného měřítka a charakteru, jako je jí pořádána. Důsledná kontrola hlukové zátěže u takovýchto veřejných produkcí hudby (tj. koncertů a hudebních festivalů) by mohla vést k téměř 100% postihu jejich pořadatelů a v konečném důsledku i k útlumu až eliminaci obdobných veřejných hudebních přehlídek. Správní orgán I. stupně tak při posuzování jednání stěžovatelky a ukládání sankce aplikoval právní předpis, který je ve své podstatě v rozporu s ústavně garantovaným právem svobody umělecké tvorby.

[11] Stěžovatelka rovněž vyslovila nesouhlas se závěrem krajského soudu co do naplnění materiálního znaku skutkové podstaty správního deliktu, neboť jednorázová krátkodobá hluková zátěž nepředstavuje zdravotní riziko a není tedy způsobila vyvolat zákonem předpokládané ohrožení zdraví exponovaných osob. S ohledem na kulturní význam stěžovatelkou provozované

hudební produkce tak nelze její jednání považovat za společensky škodlivé. K tomu stěžovatelka v řízení před krajským soudem navrhla provedení důkazu znaleckým posudkem.

[12] Závěrem kasační stížnosti pak poukázala na to, že právní stav, kdy podzákoným právním předpisem stanovené hlukové limity, z nichž pro případ veřejné hudební produkce pořádané v obecném zájmu za účelem prosazování kulturních práv občanů není jakákoliv výjimka, lze použít k systematickému správnímu trestání vybraného subjektu.

[13] Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 9. 2013, č. j. 29160/2013 NH-30.1-19.8.13 a rozhodnutí Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 28. 6. 2013, č. j. S-KHSHK 19518/2012/15/HOK.JC/Jů,Ze.

[14] Ministerstvo zdravotnictví ve vyjádření ke kasační stížnosti předně zrekapitulovalo postup správního orgánu I. stupně, přičemž uvedlo, že procesní práva stěžovatelky byla zcela zachována, když jí byla včas poskytnuta informace o vykonání státního zdravotního dozoru i o výsledku měření hluku, prokazující porušení konkrétně specifikované právní povinnosti. Samotné hygienické limity určené na základě hodnocení zdravotních rizik jsou přitom hodnotou, jež zajišťuje v zákonem chráněných prostorách ochranu zdraví populace a jejich překročení je tudíž ohrožením veřejného zdraví. Ze strany pořadatele tak musí být hudební produkce zabezpečena způsobem zabraňujícím překročení hygienických limitů. V posuzovaném případě šlo o delikt ohrožovací, kdy skutkovou podstatu tvoří protiprávní jednání bez výslovně vyjádřeného následku, který je dán již samotným protiprávním jednáním. Pokud stěžovatelka namítla, že nebyl naplněn materiální znak správního deliktu, ministerstvo zdravotnictví uvedlo, že společenská nebezpečnost předmětného deliktu se odráží i v samotné míře překročení hygienických limitů hluku. Provedení důkazu posudkem hodnotícím zdravotní rizika v souvislosti s konáním hudebních produkcí by tedy bylo nadbytečné. Ministerstvo zdravotnictví závěrem svého vyjádření uvedlo, že stav dané věci byl prokázán objektivními důkazy, které byly pořízeny v souladu se zákonem. S ohledem na výše uvedené navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[16] V daném případě uložila Krajská hygienická stanice Královéhradeckého kraje za správní delikt podle § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, stěžovatelce pokutu, za porušení § 32 citovaného zákona ve spojení s § 12 odst. 1 a 3 a části A přílohy č. 3 nařízení vlády, spočívající v tom, že jako pořadatelka veřejné produkce hudby nezajistila, aby hluk z této produkce (tj. TRUTNOV OPEN AIR FESTIVAL), pořádané dne 17. 8. 2012, nepřekročil v noční době od 23:00 do 24:00 hod. v chráněném venkovním prostoru stavby rodinného domu na adrese Sluneční stráž 368, Trutnov hygienický limit hluku 35,0 dB, kdy při měření hluku zjištěná výsledná hodnota ekvivalentní hladiny akustického tlaku A, po odečtení nejistoty měření (1,7 dB), činila $L_{Aeq,1h} = 73,1$ dB, čímž došlo k překročení hygienického limitu o 38,1 dB.

[17] Podle § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví za nesplnění nebo porušení povinností stanovených tímto zákonem uloží orgán ochrany veřejného zdraví oprávněný vykonávat státní zdravotní dozor fyzické osobě při její podnikatelské činnosti nebo právnické osobě pokutu do výše 2 000 000 Kč.

pokračování

[18] Podle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště, vlastník, popřípadě správce pozemní komunikace, vlastník dráhy a provozovatel dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk, jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními v rozsahu stanoveném tímto zákonem a prováděcím právním předpisem zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby. Dle odst. 2 téhož ustanovení se hlukem rozumí zvuk, který může být škodlivý pro zdraví a jehož hygienický limit stanoví prováděcí právní předpis. Dle odst. 3 chráněným venkovním prostorem staveb se rozumí prostor do 2 m okolo bytových domů, rodinných domů, staveb pro školní a předškolní výchovu a pro zdravotní a sociální účely, jakož i funkčně obdobných staveb.

[19] Podle § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví hluk z provozoven služeb a hluk z veřejné produkce hudby (například koncert, taneční zábava, artistická produkce s hudbou) nesmí překročit hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněné prostory uvedené v § 30. Splnění této povinnosti zajistí osoba provozující službu a, jde-li o veřejnou produkci hudby, pořadatel, a nelze-li pořadatele zjistit, pak osoba, která k tomuto účelu stavbu, jiné zařízení nebo pozemek poskytla.

[20] Zákon o ochraně veřejného zdraví v § 31 umožnil žádat o výjimku z dodržování hlukových limitů. O výjimku nebylo možno požádat v případě hluku z veřejné produkce hudby.

[21] Prováděcím předpisem, na který odkazoval § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví, je nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (dále jen „nařízení vlády“). Podle § 1 odst. 1 nařízení vlády reguluje: a) hygienické limity hluku a vibrací na pracovištích, způsob jejich zjišťování a hodnocení a minimální rozsah opatření k ochraně zdraví zaměstnance,

b) hygienické limity hluku pro chráněný venkovní prostor, chráněné venkovní prostory staveb a chráněné vnitřní prostory staveb,

c) hygienické limity vibrací pro chráněné vnitřní prostory staveb,

d) způsob měření a hodnocení hluku a vibrací pro denní a noční dobu.

[22] Konkrétní hygienické limity hluku v chráněných venkovních prostorech staveb a v chráněném venkovním prostoru stanovuje § 12 nařízení vlády. Podle § 12 odst. 1 se hodnoty hluku, s výjimkou vysokoenergetického impulsního hluku, vyjadřují ekvivalentní hladinou akustického tlaku $A L_{Aeq,T}$. V denní době se stanoví pro 8 souvislých a na sebe navazujících nejhluchnějších hodin ($L_{Aeq,8h}$), v noční době pro nejhluchnější 1 hodinu ($L_{Aeq,1h}$). Podle § 12 odst. 3 nařízení vlády se hygienický limit ekvivalentní hladiny akustického tlaku A , s výjimkou hluku z leteckého provozu a vysokoenergetického impulsního hluku, stanoví součtem základní hladiny akustického tlaku $A L_{Aeq,T}$ se rovná 50 dB a korekcí přihlížejících ke druhu chráněného prostoru a denní a noční době podle přílohy č. 3 k tomuto nařízení. V případě hluku s tónovými složkami, s výjimkou hluku z dopravy na pozemních komunikacích a dráhách, a hluku s výrazně informačním charakterem, se přičte další korekce -5 dB.

[23] Další korekce pro stanovení hygienických limitů hluku v chráněných venkovních prostorech staveb a v chráněném venkovním prostoru stanoví příloha 3 nařízení vlády, podle které se pro noční dobu v případě chráněného venkovního prostoru staveb přičítá

další korekce -10 dB, s výjimkou hluku z dopravy na železničních dráhách, kde se použije korekce -5 dB. Další korekce závisí na povaze chráněného prostoru. Odlišné korekce jsou v části A přílohy stanoveny pro chráněný venkovní prostor staveb lůžkových zdravotnických zařízení včetně lání, chráněný venkovní prostor lůžkových zdravotnických zařízení včetně lání a chráněný venkovní prostor ostatních staveb a chráněný ostatní venkovní prostor, a to mj. též k hluku z veřejné produkce hudby.

[24] Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 6 As 44/2014 – 88, ve kterém rozšířený senát Nejvyššího správního soudu posuzoval právní otázku, zda obecná regulace hlukových limitů zakotvená v § 12 nařízení vlády a dále v příloze č. 3 k tomuto nařízení překročila meze zákonného zmocnění. Jádrem argumentace stěžovatelky v uvedené věci přitom bylo tvrzení, že hygienické limity, tak jak jsou vládou nastaveny, ve skutečnosti vylučují pořádání jakýchkoliv hudebních akcí poblíž chráněného venkovního prostoru staveb, což je argumentace shodně uplatněná stěžovatelkou i v nyní řešeném případě.

[25] Ve shora uvedeném rozsudku rozšířený senát konstatoval, že zákon o ochraně veřejného zdraví nebyl zjevně postaven na koncepci, která by paušálně zakazovala veřejnou produkci hudby v zastavěných částech obce. Zákon naopak evidentně počítal s tím, že za splnění hlukových limitů se koncerty a podobné akce v obcích mohou konat. V § 32 zákon o ochraně veřejného zdraví uváděl, že hluk z veřejné produkce hudby (například koncert, taneční zábava, artistická produkce s hudbou) nesmí překročit hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněné prostory uvedené v § 30. Současně tato norma specifikovala osobu, která měla zajistit splnění této povinnosti. V daném kontextu je však významná i skutečnost, že z limitů hluku z veřejné produkce hudby nebylo možno podle aplikovatelného znění zákona získat výjimku, přičemž dodržení hlukových limitů v obcích nebo jejich blízkosti bylo za tohoto stavu v podstatě nemožné.

[26] Rozšířený senát pak na tomto základě vyslovil závěr, že *„obsahovalo-li by nařízení vlády výslovný zákaz veřejné produkce hudby v zastavěných oblastech, nebylo by sporu o tom, že by tento podzákonný předpis nad rámec zákona a mimo zákonné meze vytvořil nový zákaz. Stejně je třeba hodnotit situaci, v níž sice nařízení vlády výslovně obdobný zákaz neobsahuje, nastavuje však limity tak přísně, že je v praxi nelze dodržet. Podle nařízení vlády nebylo možno pořádat koncert či jinou hudební produkci v zastavěné části obce nebo v její blízkosti a současně dodržet limity stanovené nařízením. Nařízení vlády č. 272/2011 Sb. se tedy dostalo v té části, ve které reguluje hluk z veřejné produkce hudby, zcela mimo rámec zákona o veřejném zdraví. V této části je tedy nařízení protiústavní, rozporné s čl. 4 odst. 1 Listiny a čl. 2 odst. 4 Ústavy. Obecné soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, nemohou takové nařízení v individuální kauze aplikovat (čl. 95 odst. 1 Ústavy).*

[27] Citovaný závěr se plně uplatní i v nyní projednávaném případě. Jestliže tedy správní orgán na základě hlukových limitů stanovených nařízením vlády uložil stěžovatelce sankci, stalo se tak za porušení povinnosti, kterou stanovilo teprve nařízení vlády (tj. podzákonný právní předpis), nikoliv zákon. Takováto sankce nemá oporu v zákoně, a je proto v rozporu s ústavním pořádkem (čl. 39 Listiny základních práv a svobod). Rozhodnutí správních orgánů o uložení sankce tudíž nemůže obstát.

[28] Další kasační námitky, týkající se porušení stěžovatelčiných procesních práv, naplnění materiálního znaku skutkové podstaty předmětného správního deliktu a v této souvislosti i neprovedení dokazování znaleckým posudkem, jsou za daného stavu již nadbytečné. Nebylo tedy třeba se s nimi vypořádávat.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost stěžovatelky jako důvodnou. Proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku přistoupil podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[30] Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

[31] V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení. Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení.

[33] V řízení o žalobě vznikly stěžovatelce náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 3000 Kč a odměny její zástupkyně, Mgr. Kateřiny Kutíšové, advokátky se sídlem Na Vrchu 98, Trutnov. Odměna zástupkyně činí za dva úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby) 6200 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „vyhláška“) a náhrada hotových výdajů činí 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. 600 Kč. Protože zástupkyně stěžovatelky je plátkyní daně z přidané hodnoty (dle informací z ARES), její odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 6800 Kč, tedy 1428 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 11 228 Kč.

[34] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovatelce náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5000 Kč a odměny jejího zástupce, kterým v této fázi řízení před správními soudy byl advokát JUDr. Ladislav Kutíš. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) celkem částku 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky] a náhrada hotových výdajů činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty (dle informací z ARES), jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tj. 714 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 9114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu